

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

N:o 24

Den 15 Juni

Illustrerad Veckotidning för Söndagsskolan och Hemmet.

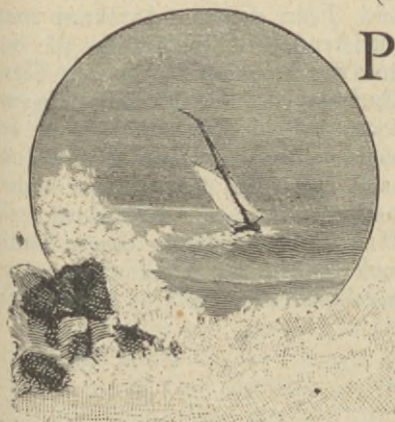
Redaktion: Signe och A. Walder.

41 årg.

1924

Paulus på Malta.

(Apg. 28, 1—10.)

På stranden av ön Malta sågs en morgon för länge sedan en stor skara skeppsbrutna människor. Fast de ledo brist på allt, voro de för ögonblicket nöjda, ty de ha ju räddats från att drunkna. De sågo tacksamt på Paulus, ty utan hans bistånd hade de alla varit havets säkra byte. Man tyckte sig också märka, att de i sin nuvarande otrevliga belägenhet väntade hjälp av honom.

Som väl var, hade de ej likt en Robinson landat på en obedd ö. Snart kommo nämligen människor, som visade en icke vanlig välvilja. De tände upp en eld, omkring vilken man snart såg de frusna och utblottade människorna. Gärna hade de väl velat föra dem alla in i bostäder, men det fanns ej lägenhet därtill. I det kalla höstregnet var dock brasan en härlig sak.

Hur gott är det ej att träffa snälla och hjälpsamma människor. Under den grova tröjan klappar ofta ett varmt hjärta. Mången vilsen vandrare har funnit skydd och hjälp i stugan med det låga taket. Måtte den kristliga kärlekens eld aldrig dö! Den har varmt hjärtefrusna, andligt skeppsbrutna, vilka hämtats upp från syndens mörka djup. — Vill du, lilla

barn, vara med och likt en Paulus bära bränsla till denna kärlekens räddande eld?

Det är en vacker bild av Paulus, när han tar verksam del i arbetet. Han kunde ha visat sig hög och märkvärdig. Han hade ju räddat alla. Men han skämdes ej för ett ärligt arbete. Hur är det med oss? Blygs ej, du gosse, att bära mjölkkrukan eller vedbördan! När alla hjälpa till, blir trevnaden stor.

Men varje arbete har sina faror. Det fick Paulus erfara. En liten, mycket giftig huggorm fick av hettan liv och rörlighet och högg till Paulus i handen. Det var en hemsk situation för honom, och alla förskräcktes. Men Paulus var lugn. Han skakade ormen ifrån sig i elden och led ingen skada. Tydligen litade han sig till Guds löften. (Se Mark. 16: 18, Ps. 91: 13).

Folket hade dock hunnit att tänka på, vad det kunde betyda, att ormen högg tag i Paulus. De trodde, att hämndens gudinna var framme för att få död på en missdådare. När han ej kunnat drunkna, skulle han väl dö av ormens giftiga bitt. Ingen brukade nämligen tillfriskna efter sådana. Men huru underligt det är med människans omdömen. När intet ont vederfors Paulus, ändrade de mening och sade, att han var en gud. De glömde en mycket viktig sak, nämligen att tänka på den evige Gudens stora makt. Men säkerligen fick Paulus tillfälle att under de tre månader, han vistades på ön, lära dem mycket om den Gud och den Frälsare, som kan rädda

ifrån döden. — Man kan ju fråga sig själv här: "Brukar jag ta Gud med i räkningen? Eller talar jag bara om tur eller otur? Eller om ödet eller något annat opersonligt! Bäst är att Gud får vara med för hjärta och tanke."

Medan detta hände vid elden, kom den förnämste mannen på ön en vid namn Publius och inbjöd de skeppsbrutna till sin gård. Där fingo de härbärge i tre dagar, varefter det ordnades för dem på andra håll. Paulus fick ett tillfälle att löna den vänlige mannen. Dennes fader låg sjuk, och det var fara för hans liv. Paulus hade gåvan att bota sjuka. Lagg märke till, huru han gick till väga! "Han bad och lade sina händer på honom", så enkelt gick det till den gången. Allt gjorde Paulus till Guds ära. Och nog fick Paulus många tillfällen att bevisa Guds stora makt. Säkert hade han kunnat vinna både ära och pengar för egen del, men han visste bättre.

Du kan vara säker om, att Paulus under dessa dagar med all flit sådde evangelie säd. Från denna tid räknar man också kristendomens införande på ön. Hur stort är det ej att få vara ett Herrans sändebud! — De härliga dagarna togo dock slut för Maltas folk, ty en dag måste de säga farväl till Paulus. Han hade fått giva dem stora rikedomar, fastän han var en fånge på väg till Rom. Han saknades därför länge. Tänk om vi också bleve till sådan välsignelse, att man saknade oss, när "vår plats stode tom!"

V. Wikholm.

Den nya lärarinnan och hennes elever.

(Forts fr. nr 23).

Av Sigrid Wiedeman.

Efter lektionernas slut för dagen blevo lovsångerna över den nya lärarinnan ännu mera högljudda än förut. Och för var dag, som gick, var det likadant.

— Tänk, mamma och pappa, tant Erika slår oss aldrig på fingrarna, då vi räknat fel. Hon bara visar oss, hur vi ska göra, och förklarar allt så tydligt.

Och hon är alltid vänlig och glad. Inte vill vi vara olydiga och elaka mot henne inte.

— Ibland händer det ju att vi glömmar oss och inte är riktigt snälla. Men då blir hon inte arg utan ser bara ledsen ut och förmanar oss allvarligt och milt. Och då blir vi så ledsna och ångrar oss

och ber henne om förlåtelse. Och, tänk, mamma och pappa, hon säger då, att vi först och främst har syndat mot Gud, och att vi ska be även honom om förlåtelse. Och det gör vi också.

Det var Harry, tolvåringen, som talade. Sedan lade Herbert sitt ord till och sade:

— Vet, mamma och pappa, att då vi har kristendom, talar hon så mycket om Gud och himlen — sådant som aldrig tant Signe talade om. Och vi blir då så angelägna om att vara snälla och lyda både mamma och pappa och tant Erika, för att Gud ska tycka om oss. Jag kan inte tala om riktigt, hur det är. Men det vet jag, att snälla vill både Harry och jag vara. Och vi förstår så väl, då tant Erika förklarar både räkning och annat för oss.

— Ja, då, instämde Harry, och, vet mamma och pappa, Herbert och jag känner det, som om Gud jämt och ständigt såg ner på oss från sin himmel för att se, om vi äro snälla. Så ha vi aldrig känt det förut.

— Det var då för väl, att ni fått en så rar lärarinna, sade modern. Och nu hoppas pappa och jag, att ni inte må glömma er utan ständigt försöka vara snälla, så att inte den nya tanten också vill lämna oss.

— Det ska vi, mamma, svarade bägge gossarna med eftertryck.

Och de höllo ord, om de än emellanåt glömde sig — glömde, att Gud såg dem.

Då nu Harry och Herbert blivit mera stilla och uppfyllda av tanken på och känslan av att Gud såg dem, ja, var dem nära, på samma gång som han var uppe i sin himmel, meddelade de Anni sina erfarenheter. Dessa gjorde henne — den lilla vakna system — helt intresserad. Och hon bad ivrigt den nya tanten att rå vara med, när gossarna fingo lära sig om Gud, himlen och änglarna — något som beredvilligt lovades henne.

Det visade sig snart, att den lilla flickan med ännu större iver och glädje, än som var fallet med bröderna, åhörde de

sköna berättelserna om Jesus — hans vandring på jorden, hans underverk och hans kärlek till barnen med mera.

Allt detta verkade på Anni, så att hon blev totalt förändrad och en riktig liten missionär i hemmet. Hennes missionerande blev icke heller utan frukt.

Det gick nu bra för bägge gossarna med läsningen. Fröken Lovén var mycket nöjd med deras framsteg. Harry var enligt hennes mening överbegåvad. Och Herbert, som ju av fröken Bark ansågs nästan som idiot, fann den nya lärarinnan mycket begåvad, fastän ej i lika hög grad som den äldre brodern. Detta gjorde kapten och fru Siberg övermåttan glada.

Gossarna visste ej, hur väl de ville sin nya lärarinna. Ibland hände det, att den nu snart elvåringe Herbert hoppade upp i hennes knä och smekte henne. En gång då han satt så, sade han plötsligt, i det han såg in i hennes ögon:

— Tant har inget grått hår, tant har inga rynkor, tant är riktigt söt.

Detta sade han för att trösta henne. Ty han trodde, att hon var ledsen, emedan hon verkligen hade litet grått hår och några lätta rynkor under ögonen. Hon var nämligen fyrtio år gammal.

Så förgick nästan ett läsår, och allt var ljusst och glatt. Men så började fröken Lovén se blek och sjuk ut, och delvis förlora sitt glada och spänstiga lynne — något som fru Siberg med oro iakttog.

Och en morgon bröt sjukdomen ut. Fröken Lovén kräktes blod. Och efter-sänd läkare konstaterade magsår. Dessutom fann han, att patienten var ovanligt svag och för alltid borde upphöra med sitt ansträngande arbete. Så föreskrev doktorn, att hon skulle vårdas av en sjuksköterska, som han samma dag lovade sända, och som skulle följa henne till det sjukhus i huvudstaden, som han föreslog.

Gossarna voro över sig givna. De frågade titt och ofta, hur det var med den rara tanten. Och då de hörde doktors

utlåtande, att hon var så sjuk, att hon måste lämna dem, tycktes deras sorg utan alla gränser.

Den lilla Anni sörjde även på sitt sätt. Hon tyckte, det var så synd om tanten, som hade så svåra plågor. Och då hon äntligen fick lov att gå in till henne, hade hon förklädet fullt med leksaker — just dem hon tyckte mest om — och erbjöd tanten dem, på det hon skulle ha något att trösta sig med.

Det var rent av rörande att se henne lämna ifrån sig det käraste hon ägde, bland annat sin största och finaste docka, som hon nyligen fått av sin pappa. Hon ansträngde sig till det yttersta för att ej låta den älskade tanten märka, vilket stort offer hon gjorde.

Lilla Anni tyckte, att fröken Lovén såg mycket sjuk ut. Då hon lämnat hennes rum och kommit ner till sin mamma, sade hon förnumstigt:

— Mamma, om tant dör, så är det 'Odensborg Vallby'. Hon hade hört, att

fröken Lovén hade sitt hem där. Och den lilla flickan förstod, att hennes när-maste borde bli underrättade.

Om några dagar var allt ordnat för den sjukas förande till huvudstaden.

Vid avskedet från henne var intet öga torrt. Hon efterlämnade ett stort tomrum hos alla i det Sibergska hemmet.

Då det efter några dagar blev känt att fröken Lovén fått en ny blodstörtning, som kostat henne livet, var särskilt barnens sorg obeskrivlig. Och de lovade sig själva, att de aldrig skulle glömma varken henne själv eller hennes lärdomar.

Fröken Lovén hade blott en kort tid verkat i det Sibergska hemmet, men hennes arbete hade burit god frukt hos alla medlemmarna där.

— Och nu talade hon ännu, fastän hon var död.

Slut.

“Bed fader.”

En liten indisk flicka om sju år låg i tvinsot. Hon hade flitigt besökt söndagsskolan.

En dag bad hon sin fader, som förut varit en troende man, att han måtte bära henne ut till en sorlande bäck, där hon alltid älskat att sitta under alarnas skugga. Fadern efterkom hennes begäran. Han svepte in henne i ett täcke, bar henne över ängen och satte henne på hennes älsklingsplats. Där, under högstammiga träd, satt nu den lilla flickan och betraktade vattnet och skuggornas lek mellan alarna.

Plötsligt vände hon sitt bleka, avtärda ansikte mot fadern och sade: “Bed, fader!”

“Jag kan icke, min älskling” svarade han.

“Bed fader, bed, jag går snart till himmelen, och jag vill kunna säga till Frälsaren, när jag får se honom, att min fader beder.”

Den stackars mannen böjde sitt huvud, och från bäckkanten uppsteg en ångerns, en syndabekännelsens bön och en bön om förlåtelse, så att änglarna i himmelen måtte ha fröjdat sig däröver.

När faderns blick åter föll på den lilla, var hon död. Hennes befriade ande hade på trons, bödens och kärlekens vingar flugit till himmelen för att säga till hennes Frälsare: “Se, han beder!”

Vid den gamla grinden.

Nu höras glada rop omkring den gamla
grinden,
de föras vitt och brett och långt av som-
marvinden,
gå dit, så får du se, hur lustigt där går
till,
kanhända själv du får en åktur, om du
vill.

Där sitter Kalle Stam högst upp och
kommenderar,
men Viktor ifrån Bro, som farten mode-
rerar,
han springer, håller i, han backar och tar
fart
och har det strävsamt nog, det är ju
ganska klart.

De andra hänga på, ifall en plats de finna
och äro kvicka nog att den i farten hinna,
ty grinden svänger fort liksom en karu-
sell,
och här tål ingen vid att höra gråt och
gnäll.

Ifall du ramlar av, så skrik då inte bara,
stig upp så fort du kan, det är väl ingen
fara,
hugg i på nytt igen och pröva en gång till
att åka karusell på grinden, om du vill!
Ella.

Den australiska Kagufågeln.

Såsom vi påpekade i ett annat nummer av denna tidning äger Australien en mycket egendomlig djurvärld, och där finner man flera egendomliga fågelarter, bland vilka i synnerhet märkas den svarta svanen, den kilstjärtade örnen med ända till tårna fjäderbeklädda fötter, den vita höken, den bronsvingade duvan, den vackra grundpapegojan med dess kometliknande svans och den livliga kagun.

Denne fågels rörelser äro mycket snabba. Den äger icke det filosofiska lugn och den kalla beslutsamhet, som utmärker en del fåglar. Kaguns ben påminna om tuppens, men de sakna sporrar. Kroppsbyggnaden liknar korpens. Dess nackfjädrar påminna om hägerns och dess näbb om isfågeln.

I vilt tillstånd har man ännu icke till-

räckligt studerat denna fågel, men i de zoologiska trädgårdarna har man varit i tillfälle att göra det. I fångenskap ådagalägger den ett ytterst oroligt temperament. Den utbreder vingarna, reser nackfjädrarna och skriker liksom av förnöjelse. Därpå griper han med näbben en av vingspetsarna och dansar omkring. Ibland förlustar den sig med ett blad, en bit papper eller en pinne, vilka föremål den slänger bort med näbben och sedan skyndsamt åter griper.

Under dessa förlustelser stöter han ibland näbben djupt i marken, öppnar vingarna och höjer benen i vädret för att ännu djupare borra ned näbben. Under denna egendomliga manöver fångar han understundom en mask. På jakt efter dessa smådjur uppträder han mycket försiktigt, drager in halsen och lägger

halsfjädrarna jämna. Hastigt lyfter han upp ena foten, krefsar bort jorden och borrar därpå blixtnabbt näbben ned i marken för att draga fram en mask och

sluka den. Snäckor och musslor äro utom maskar dess älsklingsföda. Dock håller den tillgodo med skalbaggar, larver och småmaskar.

A. W.

Husbyggespalten.

Härom dagen mötte vi Per, en tolvårig söndagsskolgosse, som med full fart kom gående framåt gatan. Han ser alltid pigg och glad ut, men nu gjorde han det i än högre grad.

— Hallå, Per, vart skall du ta vägen, och varför ser du så strålande ut? —

— Jo, jag har just nu varit ute och fått mitt tredje insamlingskort fullt. —

— Ditt tredje? —

— Ja, det gick så klämmigt att få två fulla; så jag tog ett till. Så snart jag läst mina läxor har jag varit ute och samlat pengar och jag har fått en slant nästan överallt. —

— Det var duktigt gjort av dig Per!

— Ja, det här arbetet tycker jag om, därför har det gått så lätt. Nu skall jag kila hem och höra hur mycket Nils fått, han har två kort. —

Per fortsatte sin väg och vi kände med glädje, att Svenska Missionsförbundet lagt sitt uppdrag i rätta händer. Barnen skola ej släppa taget förrn' huset är byggt. Likt flitiga myror komma de från alla håll och dra sina strå till stacken — missionärsbarnens hem — som snart skall resa sig som ett minnesmärke över vad barn, med offervilliga hjärtan förmå.

Gud välsigne Er alla.

Redaktionen.

Brevväxling med de små.

N:r 21.

	D		E	
F	A	N	N	Y
	V		G	
Y	I	R	E	N
	D		L	

Rätt löst av 3 barn.

N:r 22. Trädgåta.

		K				
	L	E	K			
		B				
	K	A	N	E	L	
		E				
N	A	N	K	I	N	G
		A				
		J				
		S				
	H	Y	E	N	A	

Rätt löst av 148 barn.

Prisuppgift n:o 23.

Abel
Nora
Viol
Ädel

Rätt löst av 160 barn.

Bromma söndagsskola.

Stockholms omedelbara närhet ligger en socken, som heter Bromma. Här arbetar sedan några år tillbaka en församling, som också bedriver söndagsskolverksamhet. I söndagsskolan, som hålles varje söndag, samlas rätt många både barn och

lärare. Vi sjunga, bedja, läsa, framställa frågor och får dem snart besvarade, samt samla ihop penningar till barnens hednission. Vi sända vår hälsning till allt Sveriges söndagsskolfolk och tacka innerligt vår kära Barnavän för all glädje, som den bereder oss. *Lärarne.*

Bibelläsning

för veckan 16—22 juni enligt Svenska Bibelläsningförbundets textlista.

- 16 M. Rom. 1: 18—32. De ogudaktigas liv.
- 17 T. Rom. 3: 9—18. Alla äro syndare.
- 18 O. Rom. 3: 19—31. Alla erbjudas frälsning.
- 19 T. Rom. 6: 1—7. Korsfäst med honom.
- 20 F. Rom. 13: 8—14. En hövisk vandel.
- 21 L. 2. Tim. 1: 12—18. Paulus uppsökes.
- 22 S. Apg. 28: 16—31. Paulus i Rom.

Söndagsskoltexter.

Söndagen den 22 juni.

SMÅBARNSAVDELNINGEN.

Gud skapar djuren. 1. Mos. 1.

Minnesvers: Ty mina äro alla skogens djur, boskapen på de tusende bergen. Ps. 50: 10.

MELLANAVDELNINGEN.

Paulus i Rom. Apg. 28: 16—31.

Minnesvers: Ty själv är jag nu på väg att offras, och tiden är inne, då jag skall bryta upp. Jag har kämpat den goda kampen, jag har fullbordat mitt lopp, jag har bevarat tron. 2 Tim. 4: 6, 7.

ÖVRE AVDELNINGEN.

Jesus uppenbarar sig vid Tiberias hav. Joh. 21: 1—17.

Minnesvers: Tjänen varandra, var och en med den nådegåva han har undfått, såsom goda förvaltare av Guds mångfaldiga nåd. 1 Petr. 4: 10.